

Szatmárnémeti, 1886. március 4. – New York, USA, 1965. június 1.

Értelmiségi családból származott, apja ügyvéd volt. Jogi tanulmányait Kolozsvárott kezdte, majd 1907-ben Budapesten fejezte be a Királyi Magyar Tudományegyetemen. 1911-ben tett ügyvédi vizsgát. Fél évig Párizsban a Sorbonne-ra járt. 1912-ben Szatmáron átvette a család ügyvédi irodáját. 1915-1916-ban önkéntesként részt vett az első világháborúban, súlyos tüdőgyulladással került haza. Már egyetemistaként bekapcsolódott a politikába, liberális, függetlenségi eszmék követőjeként. Cikkeket írt a különböző fővárosi és szatmári lapokba. A 1910-es években a Függetlenségi Párthoz csatlakozott, majd 1916-ban követte Károlyi Mihályt az általa létrehozott Függetlenségi és 48-as Pártba. 1916 októberében időközi választáson pártonkívüli függetlenségi programmal képviselővé választották. 1917-től a képviselőház jegyzője. A polgári demokratikus forradalom idején, 1918. november 14-étől december 12-éig miniszterelnökségi államtitkár volt, majd 1918. december 12-től 1919. március 21-ig Károlyi Mihály, illetve Berinkey Dénes kormányában belügyminiszter. Károlyi Mihály köztársasági elnök 1919. március 21-i lemondása után visszaköltözött Erdélybe, Szatmárra. A román megszállás alatt kilenc hónapra bebörtönözték. 1922 októberében repatriált, s Budapesten nyitott ügyvédi irodát. Belépett az Országos Kossuth Pártba, és a párt programjával 1924-ben, Debrecenben képviselővé választották. Az 1926. évi választásokon elvesztette mandátumát. 1926-tól 1930-ig a budapesti törvényhatósági bizottság tagja volt. 1928-tól a Kossuth Párt ügyvezető elnöke. Pártja az 1935. évi választásokon Bajcsy-Zsilinszky Endre Nemzeti Radikális Pártjával kötött választási szövetséget. A második világháború alatt határozott németellenes magatartást tanúsított. 1944. március 19. után bujkálni kényszerült.

1945-től a Budapesti Nemzeti Bizottság és a fővárosi törvényhatósági bizottság tagja lett. Pártjával 1945. április 13-án csatlakozott a Független Kisgazdapárthoz. 1945. június 24-én Szentendre követeként választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe, szeptember 12-én azonban lemondott mandátumáról. 1945. augusztus 20-án bekerült az FKGP Országos Intéző Bizottságába. 1945. november 4-étől az országos listán nemzetgyűlési képviselő. Ellenezte a koalíciót, a Magyar Kommunista Párttal és a Szociáldemokrata Párttal való együttműködést, s a pártvezetőségtől erélyesebb magatartást követelt. 1946. március 12-én az FKGP elnöksége, húsz társával együtt kizárta a pártból. Részt vett a Magyar Szabadság Párt megalakításában, 1946 áprilisától a párt alelnöki tisztét töltötte be. 1946-ban Szálasi-perben politikai ügyészként működött közre. A Magyar Szabadság Párt lapjának, a Holnapnak főmunkatársa. 1947 júliusában, a Magyar Szabadság Párt önfeloszlatása után a Pfeiffer Zoltán vezette Magyar Függetlenségi Párthoz csatlakozott. 1947. július 28-án családjával elhagyta az országot. 1948 januárjában érkezett Ausztriából az Egyesült Államokba, s haláláig ott élt. Televízió szerelőként dolgozott egy tv-és jégszekrény-kereskedésben. 1949-től tagja, 1950-től pedig alelnöke volt az emigráns Magyar Nemzeti Bizottmánynak. Az Amerikai Magyar Jogász Szövetség létrehozója és elnöke (1952-1958). A State Department és a Szabad Európa Rádió tanácsadójaként is tevékenykedett.

